

Kuskenpi,
Alppaalum,
Ustui - Katum,
Tremni - Katum
og Borgansgerli.

Bladid á ekki að komna
á aðra, heldur einu sem hefur
enn upptaldu og einu allri
félagsmenn bednir að muna,
það, að láta bladid ganga
aðeins á milli sín, annars
verður það ekki látið heim
sækja félagsmann, ef hann
berast út af þessu.

Það er nógur tími að
bladid sé eina nátt á þá,
ef ekki hamla einhverjum
Kringumstæðum.

— Munið nú þetta heidnudu fé-
lagsmenn!

Þorqunnsjarnan.

1. ár. 18. des. 1896. N° 5.

Besti tíminn.

Motto.

"Hve glöð er vor eska, hve létt er vor land
"er lífsstríð ei huga vorn þjáir,
"þar áttum vér fjölmörga iydsla stund,
"er efi vor sakrar og þráir.
"Om eskan er braut, og blomin laud,
"og borgirnar hrundar og löndin aud."

Engum lífstíma er jafn sorg-
lega varið í þjónustu gleðmsins
og gleðmskunnar, sem eskummi.
Enginn lífstími hefur á jöndummi

er jafn yndislegur. Þess vegna
hafa skáldin svo oft minnst
á eskuna, og málad hana upp
með hinum fegursta litum and-
legrar listar. Eskan, er vor; og
aldrei er eins fagurt í náttúrunni
arríki eins og á vorin, þegar jörð
in ris upp úr viðjum frostans
og svefnans. Auðvitað er tími
haustans áhrifa mikill og ekk-
ert hvífur oss jafn mikil og faga-
urt haustkvöld. Steingrímur
Thorsteinsson segir:

„Vor er indelt og það veit
er ástas kvædur raustin;
enn ekkert fegra á fold og leit
^{og} snífa fagurt kvöld á haustin.“
Enn þau áhrif, sem haustkvöld-
id hefur á mannsálina, er undur-
legt sambland af sorg og gleði.

Og víst er svo, að eskan er sam-
tengt ellími, vorid haustinu, eins og
sálin líkamanum. Náðurlingur
getur ekki orðið hrifinn af fegurð og
yndisleik haustkvöldans, án þess,
að endurminning horfurvar esku, vaki
í brjósti hans. Enn þess unadslæpri
sem eska hans var, þess gleðihreimma
er haustkvöldid. Enn þess meir, sem
skyggt hefur á fegurðar- og fríðar-
sól eskunnar, þess meiri sorga-
blöndun verður í þeim áhrifum
sem haustkvöldid veitir. Það ligg-
ur hér í milli tveggja tíma móta,
helgur leyniþráður, sem knýttur
saman það fyrna, við hið síðara.
Margir sakna eskunnar, og
minnst hennar sem lidinna
unadstunda. Og eftir því sem
þessi söknuður er sárari, þess betur

ber hann samleika um, að sá
tími, sem maðurinn þá stendur
á, sé ekki við hans hafi. Sökna
undur, er ekki annað enn eftirsjá
einhverrar selu, einhverra unads
senda; og sú eftirsjá eða vöntun
verdur þess meini, sem maðurinn
hefir við þyngru kjör að lífa; og
hefir misst fleiri unads stundir á
burt, en lífi sínu.

Oska, hún er undirstada, manna
lífsins; hún er undirstada efri
áranna. Og hún, sem allstadar
annar stadar, vandan mesta, áð
undirstadan rétt sé fundin.

Það er auðvelt, ef sá steinn, sem
lagdur er fyrstur í vegginn, er
vel um búinn, stöðugur og réttur
í stefnummi, þess auðveldlana en
að byggja afan á, og þess varan

leggi verður yfir byggjingu.

Oska er undirlag, efiveggjans.

Vegna þess, vandan mesta, að hún
geti verið sá tími mannsins, sem
sé samur undirbúningur til síð-
ari tíma. Þetta undirlag manns-
efinnar verður þú að leggja
heppilega og hagganlega, ef lífid
á að verða gott. En það er innvi-
falid í góðu uppeldi og svo at-
hugun og haggjörmi sjálfstjórn
skumannsins.

Það er ekki allir þeir um að
leggja undirstöðu í húsinu, eða
leggja á hlada vegginn; líka er
ekki allir þeir til að leggja
undirstöðu í efiveggjinn sínn.

Enda gena það vanalega aðrin,
enn þá verður maðurinn ávallt
að hjálpa sjálfum ^{þess} í þeim sökum.

þezan barnid er stöðfest orðid,
verðun það ~~eftir~~ ^{eftir} mer að hjálpa sér
sjálft, in þvi. Enn það er sönqlegt
að vita, hversu eskumadurinn, aft
og einatt, hugsan létid um þann
dijómata tíma, sem er frá fermingun
hans og umso hann beirdu sig í
hjárabandid. Og möng enn dem-
in, deginum ljósari, að eskumad-
urinn (piltur og stúlka), hugsan
að kalla ekkent um lífid sitt, í
sambandi við það ákorna.

Þetta hugsanleysi, er aft aðal-
meinið eða réttama sagt aðal-
orsákin, að svo möngu bóli á
lífsleiddinni — aft og einatt or-
sákin að sársaukannum í lífi
mannsins. Eskumadurinn hefur
aft og einatt sé'ad bunt náðantun-
annum — þessum besta tíma efirne

ar. Hann hefur vanbrúkad þá
gáfu og hefileika, sem honum
var lánuð, til þess, að geta orðid
aðnjótandi gæða og unadsemula
lífsins. Þjálfvæði sitt hefur hann
vanbrúkad — þenna dijómata
blut — hann hefur ekki valid
og hafnað mid athugun og skyn-
semul. Hann hefur valid það
sem honum var óholt, enn hafna-
að þvi, sem honum var holt.

— Og fyrir athugunarleysi, létid
og vanþekkingu mannsins á esku-
cirunum, kafa mörg tár hrunid
nidur á jörðu quðs; marqt sárid
svidid og mörg þungu sturran
heyrst. Eskumadurinn hefir
svo aft þarid villur um veqinn,
eða þekkingarlausst fram á hann,
og fyrir það vatað í yfirsilegar

freistingar og villur á lífs-
leiðinni. — Og þegar hann á
efni árunum, eða jöfnuél og
nærri því að segja helst strax
í eskurmi, er staðdur í vanda-
redum sínum, oridur góðum kjör-
um, þá vendar honum að lita
til leka, lita þangað, sem vagg-
an hans stóð, og minnst með
sökrudi himnar fögru morgun-
stundar, þegar hann lifdi í
móðurskautinu, — þegar hann
halladi sér upp að því besta
í heimi, blessudu móðurhjárt-
anu, — þegar hann gat klaupid
til móðurinnar og sagt henni
strax frá sársauka sínum og
hinn lekrad hann þá strax
með ást og blidu, — þegar sak-
leysid, friðurinn og hin breina

barnlega gleðin vaggadi honum
vert og rótt í skauti sínu, —
og loks, þegar hann hugsa til
þess, að hann var fyrir skámma
staðdur á vegamótum, og sem
hann sér nú, að hann hefði svo
vel getad validum; vegamótum,
já, á tveimur vegamótum var
hann, þegar hann var fermdur
og honum þá sleppt úti heim-
inu. Annar þessara vegar, lá
fram undan honum, til spill-
ingarinnar, heimselskunnar,
glámsins og vidurlegingar-
innar, — hinn lá beint til
menningarinnar, dyggðarinn-
ar, faraldarinnar og guds.
Hú hefði hann þjálsredi til
að ganga hvorn þessara vegar
sem hann vildi og van buid

áður að segja honum frá þeim
leikum og meina að segja, aft
leidd að aðvara hann um, að
meina hjá þeim veðinum, sem
þú er orfodur, enn hann
alvarlega áminntur um það
að ganga þann áður orfoda
veg; mangar lísingar var
hann búinn að heyrna af
leikum þessum veðum. Og
nú var hann einmitt staddur
á vegamátunum; nú gátu menn
ekki lengur fylgt honum og
leitt hann; nú varð hann
sjálfur að halda áfram leið
sína, enda þaus hann það
máski helst að fara einn og
trýsti á mátt sinn og megin,
og ekki trútt um, að honum
þætti sum heilæðin sem móðir
og faðir eða aðrir vegleiðis

var þaus, vildu veita honum
— áþampi og sérviska. Hann
gækk þú ströndur og fullur af
sjálfspotta og storum hug, fram
á vegum. Enn móðir og faðir
og aðrir góðir vinir þaus, litu
með góðum augum á eftir
hannum — þessum stórhuga, gá
lauslaeskumanni —, leiddi
þess, að honum gengi vel ferðin
og hann yrði langþess og
góður og orýtur maður, elskaður
af góðum og öllum góðum mönnum.
—

Enn þessi eskumadur gækk af
gálauslega fram á vegum. Hann
setti sér ekkent vinnulegt mark
og mið — hann stefndi eiginlega
á allt eða ekki oritt. Hann
gækk í leidlu eða hugumann
laust og athugandi ekkent að

Kalla, hlutina í kringum sig,
líf, heiminn og mennina.

Hann varð hrifinn og hug-
fanginn af hvenju þui, sem
sýtt þou fyrir augu hans, hvort
heldur það var rétt eða rangt, eða
með áðrum orðum, hvort það
heldur var honum að lídi eða
álídi. Hann snerist við hvern
hinn minnsta þyrt, en hann
heyrði; hann stóndi í hvenju
glesilega mynd en hann sá
og vildi helst eignast allt, sem
hann sá. Líf hans verður tómur
kringlandi. Hann fer úr einum
stað í annan. Hann kaupir
þetta í dag og selur það í morgun.
Hugsumarkátturinn er eins og
hjól. Hjartad ástöðugt. Viljinn
stuttur eða í smá spáttum.
Viljinn er þú alltaf röður.

Hann lesur állum allt. Hann
veit varla hvort hann á að
halda, leksins þú hann fer af
stað. Hann verður skuldugur
og ríður þú stundum á einhverri
skuldariþunni — nei, skulda-
meninni, átti það annars að
vera. Hann hugsan ekkert um
það að velja sér heppilega stíllu
þekkt enn svoa verkant vill;
hann vill bara þú þessa, nú
eða þú hina. Hjónabandid
verður stundum eins og þezar
bóslud en samman horapvalda
— og það elitrar seimant.

Hann verður ááregður. Hann
gengur út frá þui, að heimurinn
sé vandur, lífid ekki gatt og
mennirris skadleysi skuggar.

Hann verður einverr — vill
helst vera einn. Hann trívist

kalla engum. Hann finnst, að
allir hafi sig í höndi og hlei
að raunum sínum. Hann er
aft líka hleiðlegur, enn aftan
þá brjástumkennanlegur.

Hann finnur helst heild í
tárnum sínum og í einu sinni.

Hann veður eðsins þreyttur
og lítur til bakka með sónum
sáknudi. Allt er hærð. —

Óskan, einirrir og gefan. Hann
veður bara aðeins var við orði
um minninguna og hann segir
við sjálfan sig:

„Hue glæd er von æska, hu. lít er von
„er lífsleiddi ei huga von þjáir; ^{lund,}
„þar áttum vér fjölmanga indala stund
„er efi var baknan og þjáir;
„enn æskan er lífent og lehamin dand,
„og þorgjinnar hruddan og löndin and.“

Þá — „þorgjinnar hruddan og löndin and.“

Hann minnist þess, þegar hann
sakklaust og glediselt barn, lét
sér að gullunum sínum; var með
þau stundum úti hagar og leyggði
húis (þorgjinnar) yfir þau. Enn ein
finnur hann það, að þessan þorgjinnar
eru allar hruddan og hruddan;
löndin, sem hann breiddi gullin
sín á og sem þau urðu fulla
skjupd af, enn ein and og þorgjinnar.

Þá — „þorgjinnar hruddan og
löndin and.“ — Hann leyggði
í huga sér stönu þorgjinnar, það
vorum vonan þorgjinnar á ákominni
tíð, veistar; hann hugaði sér
líka mörg fægur lönd á ákomu
inni lífsleidd sinni. Hann ætla
aði líka — þegar hann fer af
stad, hruddandi fæðum og oráðis

og aðra gæða virni — að hitta
þessan varan — þangað og þessi
fagnað lund. Enn hann hitti
þetta aldrer — þann þad aldrer.
Sakum þess, að hann tók ekki
netta stefnu í fyrsta. — Hann
segi þu' mid áknuði og tregu:
„Enn eskur er brant og blomin dauð,
„og þangirnar hrundan og löndin auð.“
— Hann man nú líka eftir þu', að
máðir hans söng aft við hann
þessi ord, skildsins: „Grunnan
þig leavn, að vilji þinn er veikur,
ur; veistu, að þyrnan sitja rós-
um hjá?“ — Hei — hann gætti
aði eigi þad, og vissi ekki þad.
— Og nú sér hann og nú þinnur
hann, svo sánt til þess, að hann
sáði á hant besta tannarum,
að hann sketti ekkent um, að

venja tannarum vel, — þeim tannar,
sem hann hefði getað svo vel
þredot á, og lent að þekki lif
og heiminn. Enn þessi besti
tanni, þest nú aldrer aftur.

“ “ “ “ “ “
Keri lesari! Hér höfum vér leidd
fram á skodunaplássid, ungum
mann, sem máski aldrer þessur
verid til, enn svipað þessu dem
má þinna, ef vel er leitað. Enn
vér höfum engum fyrir augum,
þingum þu' aðeins til þetta
demi og höfum þad á, hér um
heil, besta stigi ágefummar.

Enn aftur á himn þingum, enn
mörg dem til, sem sjna og
samra þad, að eskunaduninn
eyðir gálauslega þessum besta
tanna afirnan og verðum þu'

ekki eins gæfucamun oráðun eða
uppleggilegur í orannfélögum,
og hann í samleika gæti verið.

Verið etlum oss ekki að fara að
elta uppi neina mannslega skugga
í þringum oss, máli verra til
sáttmála. Heldum etlum ver
að gefa yður, ungi oráðun og
unga stúlka, nokkrum leiðbein-
ingum um, hvernig best þér gæti
náð gæfa yðar, eða hvernig þér
eigið að komast á auðruveg-
inn.

Verið hugsum oss nú, að þér séið
stöðld á vegarnótum þeim, sem
talað er um, hér að framan —, að sé
rétt búið að ferma yður, og nú séið
þér að kalla, að byrja að fara út í
heiminn; nú etlið þér að fara að
ræða yður sjálf. — Nú hafið þér fengið

upplýsingar þá, sem landslögin
ákvæða, að hvert barn verði að þá
áður en það er fermt. En þessi
upplýsing er svo einstrengings-
lega takmörkuð í sumum greinum,
að barnið verður í raun og veru
ekki mentað; það eyðir góðum,
já, djúrmætum tíma í kalldum
bókstafa-pulu-herdum; og er
andsett, að það beitir mest, aðins
þeirri gáfu að munna bókstafum.
Þetta er mælt, í sambandi við hver-
id og bibliusögur, sem hvarugt
etti að læra bókstaflega, því
það er af mikil áreynsla fyrir
sum börn — það etti að læra
þetta á annan veg, og þá um
leið, gæti barnið lent miklu
meira í blessuðum guds orða
bókunum, og hefði, í andlegu

um skilningu, mikla meina
gagn af tíma þeim, sem það
ver, í þessum utan að þulu-
leiddum. — Svo kemur skrift
af reikningum. Skriften gerir
mann ekhent í raun af verra
menntadan, heldur er hún
að eina hjálpamadal til þess
að mannum geti menntast.

Reikningur er nauðsynlegur
bæði fyrir pilt og stúlku, því
lífið er í vissum skilningi
eitt stórt reikningsdæmi, enn
samt ætti hann ekki að vera
það skilyrði þessir ferning-
unni — því hann er af þungu
skyldugreir fyrir möng börn.

Meistar tímum gengur þá í
þetta, fyrir barrið, upp að 15-
16 árum, að læra kvenid baka

staplega rétt, — reikning, skrift
af biblíuráðum og mest af þessum
levi, tilvirkant hinn andlega lífi
mannsins, enn gerir hann ekki
að kalla neitt hefarn til hins
jardneska lífs — ekhent hefarn
til þess að beita hendu sinni
til þeirra verka, sem mannum
verður að vinna, til þess að verða
nyttur og gagnlegur meðlimur
þjóðfélagsins — og í verklegum
skilningi, en mannum alveg
ámenntadan og áþynglastur, þegar
hann er 15 ára — andritad enn
til undantekningar. Hann
þekkir ekki lífið af heiminni, enn
þarf þá nú einmitt að ganga
íti hvorttveggja af aft og einn
att einn eins lífs. Hann kann
ekki að beita hefaleikum sínum
og veit ekki hvernig hann á

ad meta heiminum, hvernig hann
á að fara að leita uppi gæfu
sína eða komant á himn svo
nefnda austrveg. — Þetta þykir
nu mátti nokkur strangur domur
þjá ess, em vér skyldum sama
þetta mátt vant orid mörgum dom-
um, ef vér hefðum tíma og vinnu
þar til. — Sönum vér ess þui að
yður aftur, ungi maður og unga stúlka,
og leiðjum yður að athuga eftirfar-
andi leiddarorð.

Vér hugsum ess, að þér séuð nýleza,
fernd og sé nú hett að kenna yður
og þér þunfid að fara að vanda yður
sjálf; fara að vinna fyrir lífi yðum
og hugsa um framtíðina. — Þér skuluð
þykt, í Jesu nafni, taka yður netta
og gáða lífsteppu og leggja áll
yður áform á trauati og trui á himn
eilífa guds, eins og Kristinfræði hafa

yður kerrnt. Setja sé hóleitt mark
og orid og leiða guds idugleza um
stærk og lídveislu. Þann nafni ber
mami að ganga út í heiminn.

Lata hann vera hið hóleita mark
og orid. — Studeyna állum mönnum
kerleik í orði og verki og vilja ald-
si það viljandi gera, sem rangt er.
Stunda að hafa gott vidmót og
taka orid kerteisi ráðum neyrðna
mamma. Leita ráða til þeirra sem
auðeja ánleza vilja mami vel. Stunda
mest það sem maður er hreiður
til, ef það er gagnlegt og upplýggja
legt. Vera fastur í hugarstefnumi,
vera ekki annað í dag og hitt á
morgun. Lafa aldrei þui, sem maður
sinn ekki fyrir vilt að hegt sé að
efna. Hredast skuldirnar, neyrna
til að fara aldrei í þer. Verja
sig ekki á ^{ad} eyða fé sínu í beinam

öþarfa, svo sem vin, tóbak og fl.
Reyna eiga það skuldlaust það
sem madur á. Hafa hugfast að
eignast sem mest, enn þá á allan
leypilegum hátt. Fordast þátt
og þau að litandi vandvæði.

Huga um að læna öll verk vel og
fullkannað, svo madur sé sjálf
þer með þau. Læna það vel ígegn,
sem leypjaf en á. Keypa við gjaf
aldna sína. Læna í hverjum degi
eitthvað annadkvant verklegt eda
munnlega eda hvar trögga. Gleyma
því ekki sem madur heyrir sér til
gagns eda lænis á annan hátt.
Vera athugunarsamur og taka
vel eftir öllu í kringum sí, enn
þá mest hjá þeim hyggurani og
skynsamur onnum. Ófa vet,
skilning og onni. Vera ekki af
fljätur, ekki heldur af seim.

Vera ekki af fljätur að hindast
því, sem manni getur andid til
einhverrar meðu. Steypa ekki
göðum tekiþerum. Vera fljätur að
nata tekiþerum, það er list, og
eitt það besta í lífinu. Stunda
kurteis og þreifnad; hinda vel um
eign sí og hinda vel líkama
sí. Vandveita heilsuna svo vel
sem andid en; fordast allt það, sem
getur spilt þerri á einhverr
hátt. — Huga ekki um að giftast
þer enn madur en lífinu ad þá
fulla þekkingu og lífinu ad eign
ast eitthvað, og huga sí vel um
þvörfangid, því það er eitt hið
stersta spurnarmál.

F. h. sídar.

Nymislegt.

Brekku snigillim þarf 56 dagar
20 kl. st. til þess, að fara eina mílu.

Franskur maður einn hefir reiknað
það út, að hafi fólkið minnað jafn
mikið frá heims sköpun, eins og það
hefir gjört nú á seinni árum, þá hafi
Adam verið 13 $\frac{1}{2}$ fet, enn Eva Adams
11 $\frac{1}{2}$ fet og 9 þunlungar.

Maður etur 20% meina brand í
köldu enn í heitu vedri.

Um 300 þúsök stúlka, sem liggja á
sjúkrahúsi einu í Englandi, hafa
sýnt rúmum 2 mánuðum síðan,
safið samfeitt í 300 dagar — og
sefur líklega enn —. Fjöldi lekna

eru alltaf hjá henni, og aðgæta
hana nætt og dag; hún er með
með því, að hella fæðummi í
gegnum pípu inn í magann.

Stöðuna fyrir þessum langa
svefni hafa leknarnir árangurs-
laust reynt að fenna.

Miss Ella Erving er Amerísk,
og vegur ekki nema (!) 290 pund,
enn hún er líka allvel vaxin úr
grasinu, því hedin er 8 fet.

Landshöfðinginn yfir lýðstjórn-
arsýlfkinu Andorra í Pyrenaea-
fjöllunum, er verst launadur af
öllum landstjórum í heiminum;
hann fær hér um bil 60 krónur
í laun, yfir árið.

Stjórnufræðingur einn hefir

reiknað það út, að ef þvermál
sölarinnar minnkaði um eina
alín á hvenjum lagi, þá mundi
samt þurfa 3000 ár til þess, að
heft yrdi að sjá nokkurn mun
á henni með þeim sjónspillum
sem nú eru notaðar.

Of mædurinn gæti hveift feturnar
á eina fljótt og mædurinn, gæti
hamm gengid 200 danskur mílur
á klukkutímanum.

Tyrir konurnar.

Að sjóða seigt kjöt, svo stutt
verði í því. — Til þess á stutta-
^{tíma} um að geta sáð kjöt, sem seigt
er í eir, svo, að stutt verði í því,
er látin ein matskeið af brenni-
vini í pottinn (eftir að leiid er

að „fleyta“ froðu og þvi um líku
af vatninu) á mæti hvenjum 8
pundum af kjöti. Við þetta á
kjötid að verða „meirt“, hversu
seigt sem það annars er í edli
sinnu. Ekkerit vinbragð finnst
af kjötinu.

Kartöflustangir.

100 grömm (— 1 pund er 500 grömm) —
af smjörri, 100 gr. mæl (hveiti), 200
gr. afhjódadar ríður rífnar og sáðnar
af kartöflur og 1 egg er hraddað
saman í deig, breitt svo út og
skorid í tangir, þær látar á
bakaraplötuna og rjóðnað á þær
eggjablami, salti og kúmeri,
síðan lekadur við nokkuð sterkan
hita. — Þonið með the eða kaffi
og þykki állum ágætt.

Mismunandi bonorðsferir.

— Þegar „diplomaten“ hefur óstúlku, segir hann: „Ó, látum okkur gera samning fyrir allt lífið.“

— Hermaðurinn segir: „Þú hefur veitt hjarta mínu óleknandi sár“, eða: „Þú komst, ég sá, þú sigradir!“

— Presturinn segir: „Gudlámlega stúlka, ég sárberi þig um hánd þína.“

— Leknirinn segir: „Engin ömur em þú getur leknad mitt veika hjarta.“

— Gardyrkjumaðurinn segir: „Aðins eitt and af þínum blómstrandi vörum, og við tvö skulum ganga á rösun í gegnum lífið.“

— Múrariinn segir: „Látum okkur byggja okkur kofa.“

— Sjómáðurinn segir: „Fagra

meq, hjá þér fimm ég háfa, fyrir öllum sorgum lífsins.“

Sporsmál og svör í ljóðum.

A. Hvað ertu að jeta? B. Hangiket.

A. Hver gaf þér það? B. Friirn.

A. Hvernig er það? B. Gott — og get —

A. Gef mér að smakka! B. Þúinn!

A. Hvað er í þéttum? B. Harðindin.

A. Hvað er starf þad? B. Skonid.

A. Hvað er djúrt? B. Heiljörqin.

A. Hvað um betir? B. Vorid.

A. Svörtu meirina seldu mér?

B. Svei mér, ef ég geri það!

A. Banka tíu byð ég þér?

B. Þreitjast skal þyr i spád!

Spurningar

hins spurula.

Hvad entu ad hugsa? Um hvad
entu ad hugsa? Segdu mir, hvad piu
ent ad hugsa? Hvad entu ad skrifa?
Hvenjum entu ad skrifa? Hvor a ad fa
pad? Hvent a pad ad fara? Hvor a
ad fa pad? Q, hvad er pad? Um
hvad? Til hvers? Q, segdu mir
pad? Gadi, segdu mir pad? Atlar
piu ekki ad segja mir pad? Ju, piu
segir mir pad? Ey trui ekki adru
um piu segir mir pad? Atlandu pa
hveint ekki ad segja mir pad? Q,
segdu mir pad nu? Ey skal aldrer
spyrja piu ad veinu framman ef piu
bara nu segir mir pad? Gadi, segdu
mir pad nu? Lofadu mir nu ad sja
pad? Lofadu mir rett ad sja ofstu
linuna? Ey skal engum segja pad!

Hvadan fra var brefid sem piu nu
fekkst? Entu veinum ad vejeta pad
upp? Viltu lofa mir ad sja pad?
Fra hvenjum er pad? Q, lofadu mir
ad sja utana skriftina? Ret utana
a um slagid? Atlandu ekki ad
gena pad? Ju, piu genir pad?
Var pad fra Sveini pa nsayni? Var
pad fra Stinu? Var pad fra Holi?
Q, segdu mir pad? Atlar piu ekki
ad lofa mir ad sja um slagid? Ju,
piu lofar mir rett ad lita a um
slagid? Er ekki sva? Ju, piu genir
pad? Pad hefur veid fra Stinu?
Var pad ekki? Hvad sagdi hinn i
prettum? Atlar hinn ad koma?
Q, hvadan annars fra, var brefid?
Segdu mir pad nu? Ey skal pa
eitthvad gena separ piu! Atlandu
nu ekki ad segja mir pad? Ey skal engr

um segja það? Þú mátt reiða
þig á það! — Það hefur annars
verið frá — Stinnu!

" " "
Gátur.

1. Hvað er ómissandi við vel
lekkad bord?
2. Ad hverju eru vandaflegurnar
og England líkt?
3. Hvað er hredsta stig af flýti?
4. Hvers vegna eru flestnar af þessum
lega svantar?
5. Það sigldi kvarnasteinn á
vatni; á honum sat blindur maður,
einfættur maður og máttlaus
maður; sá blindi sá, ad sá máttlaus
rakadi sig, og sá einfætti clansadi.
Hvað er þetta?

Ritstjóri: Baldwin Bergvinsson.

Morgunspjall.

1. áv. | 23. des. 1896. | No 6.

Um
þór, hesthús og áburðarhús.

Það hefir oft verið brjnt fyrir bændum,
hve máldeyrlegt það veri fyrir þó, ad
hirda vel og nota allann þann áburð
sem til fellu á heimilinu, og allt það,
er orðið geti ad áburði, þar sem rektur
túnanna er ad miklu leyti, byggð á þó,
ad hafa megar og góðam áburð til
þess, ad bera á þau, em kúarekturinn
aftur byggð á rektur túnanna; em
til þess, ad geta hirt áburðinn vel, og
drýgt hann sem hentugast og best,
þurfa hentug og góð hangstedi, vel